MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

HLEDÁNÍ SMRTI

Bakly

Hledání smrti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Miroslav Žamboch

Bakly: Hledání smrti – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Miroslav Žamboch
BAKLY – Hledání smrti

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele

© Miroslav Žamboch, 2018
Cover illustration © Petr Vyoral, 2018
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018

ISBN 978-80-755-3585-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-755-3635-8 (ePDF)
ISBN 978-80-755-3636-5 (ePUB)
ISBN 978-80-755-3637-2 (Mobi)

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

HLEDÁNÍ SMRTI

MIROSLAV ŽAMBOCH

BAKLY

HLEDÁNÍ SMRTI

Stanislav Juhaňák – TRITON

1.

Prolog

Hrabě Varatchi nalil zbytek obsahu karafy do poháru vybroušeného z jediného krystalu dokonalého bezbarvého křemene. Líbilo se mu pít víno z předmětu pocházejícího z doby předcházející historické paměti, z doby před Velkou válkou. Pohár byl těžký, v prstech chladný, víno v něm mělo jiskru a nějakým způsobem si v něm uchovávalo ideální teplotu. A Varatchi měl pocit, že bílé v něm zůstává chladnější než červené. To však mohl být jen jeho dojem. Přestal přemítat o artefaktech a soustředil se na text před sebou.

Šlo o hlášení agenta Godetů[1] sledujícího Janicka, velmistra Rumělkového klanu. Předchozí hodinu studoval obdobné hlášení agenta Haerenů pověřeného stejným úkolem. Celkový obsah byl prakticky stejný, jednotlivá hlášení pouze jinak interpretovala činnost jeho oblíbence. A právě rozdíly v interpretaci teď analyzoval, protože z nich mohl usuzovat, jaké byly skryté úmysly vůdců jednotlivých klanů. Nepochyboval, že než hlášení dostal, oni osobně ho prověřili a upravili.

Vrátil se ke své předchozí myšlence. Byl Janick jeho oblíbenec? Vlastně ano. Varatchi oceňoval jeho progresívnost, pragmatic-

[1] Ninja klan Godetů: Jeden ze dvou velkých ninjovských klanů, které přísahaly věrnost hraběti Varatchimu. Druhý klan jsou Haerenové. Je možné, že Varatchi využívá i služeb dalších ninjovských skupin operujících na Kontinentě.

kou bezohlednost a samozřejmě závislost na něm samotném. Tu dál posiloval a rafinovaně ho izoloval od všech ostatních čarodějných klanů v jeho službách a probouzel v něm obavy z nich. Časy se za posledních pár let změnily, už opravdu mohl mluvit o klanech čarodějů ve svých službách. Konvent pro potírání magie a likvidaci čarodějů, po celé století jedna z nejmocnějších organizací, upadal, skutečnou moc neměl už žádnou, zbyla jen formální fasáda.

Napil se a odsunul od sebe svazek listů. Záměry ninjovských vůdců byla jedna věc, tu bude řešit jindy. Jejich agenti mu nezávisle na sobě potvrdili, že Janick s ním stále hraje čistou hru, a verifikovali čaroději předávané informace. V budoucnu však bude muset nějak ověřit, zda i mezi ninji nedošlo k nějaké dohodě. Ověřování informací, to bylo klíčové, jen tak si mohl udržet svou pozici – a získat ještě vyšší.

O tom, o co doopravdy usiloval on, druhý nejmocnější muž světa, asi nikdo neměl ani ponětí. Možná Janick.

Varatchi se znovu napil, přitom s nelibostí pohlédl na své stále kostnatější prsty a skvrny na hřbetech rukou, znaky prozrazující jeho pokročilý věk. Další problém, který musel řešit. Čím se člověk stává mocnějším, tím víc problémů k řešení má, napadlo ho.

Zatáhl za šňůru ukrytou za dlouhým úzkým závěsem splývajícím se stěnou.

Po době stačící připravenému člověku k otevření dveří, překonání prázdného pokoje a otevření dalších dveří se před ním objevil sloužící. Varatchi by si možná vzpomněl i na jeho jméno. Muž už u něj sloužil dlouho, v poslední době začínal být chromý na jednu nohu, ale snažil se své postižení maskovat. Varatchimu to nevadilo, spíš vyhovovalo. Ten člověk na něm byl ještě o to závislejší, tak dobrou práci by už nikdy nezískal.

„Uveďte velmistra," přikázal mu.

Muž neodpověděl, pouze se hluboce uklonil a svými šouravými kroky se zase vzdálil.

Velmistr Rumělkového klanu s rolnicky znějícím jménem Janick se objevil zanedlouho s tenkou složkou papírů v ruce.

„Pane, těší mě, že jste mě přijal," provedl formální úklonu a strnul v pohybu.

Varatchi si ho prohlížel. Kromě toho, že jeho oděv byl ušitý z lepších materiálů a na nohou měl kvalitní boty s podrážkou umožňující neslyšný pohyb po palácové dlažbě, se nezměnil. Kupodivu ani nepřibral a jeho oči měly stále ten lehce horečnatý lesk. Všichni informátoři Varatchimu potvrzovali, že Janick je prostě fanatik a za každou cenu se snaží magii co nejvíce porozumět, co nejvíce ji ovládnout. A až dosud se o své informace poctivě dělil se svým pánem. To se o mnohých jiných, k jejich škodě, nedalo tvrdit.

„Chtěl jste se mnou mluvit," odpověděl Varatchi stroze.

„Ano, můj pane, myslím, že jsem splnil jeden z úkolů, jimiž jste mě pověřil."

To Varatchiho zaujalo, málokdy jeho služebníci žádali o audienci, aby mu oznámili, že splnili některá z jeho komplikovaných zadání.

Gestem Janickovi naznačil, že se může postavit pohodlněji, ale místo k sezení mu nenabídl. Už to, že ho přijal ve své pracovně, bylo až příliš – důsledek ústupku vlastní pohodlnosti.

„Který problém?"

„Stárnutí."

Varatchi potlačil zalapání po dechu; svůj věk si uvědomoval každým dnem víc a to přesto, že patřil k rodu, kde se muži dožívali nadobyčej vysokého věku. A ve velmi dobrém zdravotním stavu. Přesto cítil, jak ho síly opouštějí. Pokusil se své napětí potlačit a tvářit se naprosto nezúčastněně. Díky zkušenostem z víc než půl století intrikování na nejvyšší úrovni se mu to podařilo.

„Mluvte," přikázal.

„Má analýza je založena na studiu starých textů, které jsem z větší části sám přeložil," začal bez zdvořilostních úvodů Janick.

„A věříte svému překladu?" přerušil ho Varatchi, přitom sáhl po sklence a na ex ji do sebe obrátil, na vychutnávání vína teď neměl ani pomyšlení.

„Jistě, pane. Ale uznávám, že překlady z mrtvých jazyků zvláště v oblasti magie jsou vždy problematické. Ale myslím, že tento text se mi podařilo přeložit velmi přesně. Procedura, kterou popisuje, je konzistentní a dává smysl. Dle mého úsudku, samozřejmě," dodal Janick po pauze opatrně.

„A byl byste ochoten tuto proceduru sám na sobě vyzkoušet?" téměř vyštěkl Varatchi.

O obtížnosti překládání z mrtvých jazyků věděl sám víc než kdo jiný, snad kromě Janicka, a problém stáří se ho týkal se stále větší naléhavostí.

„Určitě, pane, ale obávám se, že je tak nákladná, že není vhodná pro nikoho jiného než imperátora."

Varatchi se opravou, že on není oficiálním vůdcem impéria, neobtěžoval. Právě hledání elixíru nesmrtelnosti, nebo alespoň dlouhého života, vedlo k ochlazení vztahů mezi ním a jeho vznešeným bratrancem. Pravda, k lehkému ochlazení, ale v případě, že by mohl doufat v mnoho dalších desetiletí, nebo ještě lépe celé století aktivního života, by to bylo narušení vztahů významné. Potom by se hodlal stát imperátorem, vládcem světa. Právě k této ambici se postupně dopracoval. Pokud mu však zbývalo jedno či nejvýše dvě desetiletí života při relativním zdraví, postrádala smysl. Neměl žádné potomky, kterým by mohl a chtěl trůn vládce světa předat. Usilovat o něj mělo smysl, jen pokud by na něm seděl sám. A dlouho.

Varatchi sáhl pod desku stolu, vytáhl malý kovový samostříl a natáhl ho. Mlčky ho podal Janickovi, který ho opatrně převzal.

Poté Varatchi ukázal ke dveřím, naznačil jejich otevření a následný výstřel.

Janick chápavě přikývl a poslušně se přesunul vyznačeným směrem. Varatchi jeho pohyby zkoumavě pozoroval. Vůdce Rumělkového klanu netrpěl pochybnostmi ani nervozitou, jednoduše poslušně plnil rozkaz. Sáhl na kliku, rázně otevřel, pozvedl samostříl a vystřelil mimo Varatchim viditelný prostor. Varatchi si nebyl jistý, zda něco zaslechl. S jeho sluchem to nebylo v poslední době nejlepší. Janick zavřel dveře, vrátil se zpět a samostříl opatrně položil na stůl.

Nadechl se k rozhovoru, ale Varatchi si nedokázal pomoct a skočil mu do řeči.

„Byl za dveřmi někdo?"

„Ano," odpověděl Janick, „sluha, který mě sem uvedl. Naslouchal za dveřmi a nestačil se dostatečně rychle vzdálit. Trefil jsem ho do hrudníku. Jestliže jsem váš rozkaz nepochopil správně, omlouvám se."

„Správně jsi ho pochopil," zavrčel Varatchi nespokojeně.

Deleman, jmenoval se Deleman, vzpomněl si Varatchi. Sloužil u něj víc než třicet let a Varatchi mu důvěřoval. A teď se ukázalo, že to byla chyba. Varatchimu bylo jasné, pro koho Deleman pracoval. Pro císaře, každý jiný by získané zprávy využíval ve Varatchiho neprospěch a to by se už dávno projevilo. Zájmy dvou nejvýše postavených a rodem spřízněných mužů impéria byly však až do nedávna naprosto totožné. Budování impéria. To se ale právě změnilo. Varatchiho před prozrazením jeho tajemství zachránila jen přirozená, desetiletími zkušeností k dokonalosti vybroušená obezřetnost.

„Pokračujte o tom elixíru nesmrtelnosti," přikázal Janickovi.

„Bohužel, pane, není to elixír nesmrtelnosti v pravém slova smyslu. Jde jen o medikament umožňující jisté omlazení organismu a zakonzervování věku na dobu století, možná dvou. Víc tento prostředek neumožňuje."

Varatchi potlačil nutkání vyskočit ze židle a křičet nadšením. Omlazení a dvě století k tomu? To bylo mnohem víc, než v co doufal. Elixír nesmrtelnosti byla jen povídačka, to mu bylo jasné.

„Pokračujte," pobídl velmistra Rumělkového klanu.

Janick mluvil stroze a věcně, ale vzhledem k množství podrobností a citací, které uváděl, to trvalo dlouho. Varatchi ho nakonec ve výkladu zarazil a chvíli přemýšlel.

„Jestli tomu rozumím správně, potřebuji zplodit několik dětí," ujišťoval se.

„Minimálně dvanáct, pane," odpověděl Janick s kamennou tváří. „Šest chlapců a šest holčiček. Ideální by bylo, kdyby to bylo s vašimi sestrami, ale pokud to není možné, dá se obejít i bez toho."

Varatchimu se ulevilo, že žádné sestry nemá. Spát s nimi, to by bylo opravdu... nemilé.

„A pak je musím sníst?"

Ta představa byla Varatchimu tak nepříjemná, že měl problém udržet nezúčastněný výraz. Janick se tvářil stále stejně lhostejně. Ne lhostejně, přes tvář mu při otázce přelétl náznak lehké nespokojenosti, jako by to už jednou vysvětloval.

„Samozřejmě že ne, nemusíte je jíst celé," upřesnil okamžitě.

„Jen části jejich těl. Morek z dlouhých kostí, vybrané části mozku, vaječníky děvčat a varlata chlapců a nějaké žlázy. Všechno samozřejmě uvařené nebo jinak upravené, nikoliv syrové. Magie pak napomůže, aby tyto substance omladily vaše tělo."

„To se mi ulevilo," zamumlal Varatchi vážně.

Dlouhé minuty setrval v mlčení a přemýšlel. Janick vypadal, že mu to v nejmenším nevadí, ponořil se do sebe a čekal na rozhodnutí svého pána.

„To nepůjde," rozhodl nakonec Varatchi.

Janick k němu tázavě vzhlédl.

„Proč, Vaše Excelence? Mám odkazy na informační zdroje, podle kterých to v minulosti fungovalo. A některé konkrétní texty se mi i podařilo získat.“

Varatchi mladého velmistra zkoumavě pozoroval. Nechápal, jak jeho mysl funguje. Zjevně ho vůbec nenapadlo, že by ho svým příšerným receptem mohl popudit, znechutit.

Varatchi představou konzumace novorozeňat znechucen byl, ale dával přednost pragmatickému přístupu.

„Informaci, že pojídám děti, by se pravděpodobně nepodařilo utajit. Pak bych se stal monstrem, nepřítelem, proti kterému by se s radostí spojili všichni ostatní,“ vysvětlil po krátkém zaváhání.

Bylo nutné, aby Janick pochopil, že musí hledat dál, že jím předložená možnost není realizovatelná.

Varatchi během předchozí dlouhé pauzy probral v duchu všechny existující možnosti utajení a bylo mu jasné, že u něčeho tak perverzního, u něčeho vymykajícího se běžným perverzitám, by to prostě nebylo možné. Někdo by nakonec promluvil.

Bylo vidět, že Janick nad jeho námitkou uvažuje.

„Podařilo by se to utajit, kdyby,“ čaroděj chvíli hledal vhodný termín, „kdyby byl obslužný personál pouze na jedno použití.“

Varatchi musel uznat, že jeho služebník je snad ještě pragmatičtější a bezohlednější než on sám. Důvod, proč se ho obávat, důvod, proč ho maximálně využít.

„Ne, to také nepůjde,“ usoudil. „Najděte nějaký jiný způsob. Způsob, kdy nebudu muset pojídat děti,“ rozhodl se nakonec.

„Problém je pojídání?“ ujistil se Janick.

„Ano,“ potvrdil Varatchi.

Zabíjení byla jiná věc, na to byli lidé zvyklí.

„Pak, můj pane, nemám pro vás nic dalšího.“

Varatchi ho propustil mávnutím ruky.

„A zavolejte někoho, ať uklidí starého Delemana. Zrádce, kterého jste zastřelil,“ dodal, když viděl, že Janick příkaz nechápe.

„Jistě, pane," potvrdil Janick a bez dalšího zdržování odešel.

Varatchi se zaklonil v křesle. Zplodit dítě... Zavrtěl nad tím hlavou. Zalitoval, že starý Deleman je mrtvý, neochotně se zvedl, přinesl si z barového stolku láhev s vínem a dolil si.

I kdyby změnil názor a rozhodl se mágův příšerný postup použít – zplodit dítě... To mohl být problém. Snažil si vzpomenout, kdy naposledy si do lože nechal přivést nějakou ženu. Před sedmnácti lety strávil noc s hraběnkou Diselerovou, ale to byla více věc společensko-politická, než že by o to nějak stál. A pro vlastní potěšení? Už si ani nepamatoval. Musel by v tomto směru podniknout pár experimentů. A sehnat experta přes afrodiziaka, nechtěl se znovu obracet na Janicka, nebylo dobré být vydán na milost a nemilost jedinému služebníku. A prozradit mu o sobě příliš mnoho.

2.

Odepsaná položka

Vuki byl nervózní, i když se to snažil nedat najevo. Celou věc si mnohokrát pečlivě promyslel a celý postup si naplánoval, ale teď měl pocit, že se mu to nemůže povést. Dva muži, které najal, aby mu pomohli s transportem schrány, nezastírali svou podezíravou zvědavost. Oba vypadali, že by jim nedělalo zatěžko prořízнout mu hrdlo a nechat ho ležet někde v zapadlé uličce. Pojistil se proto, za práci měli dostat zaplaceno, až se vrátí do hostince, kde se ubytoval. Zatím dostali jen zálohu a bez reptání tlačili naložený vozík.

Hvězdy na obloze začínaly blednout, svítání se blížilo. Načasování bylo správné. Vuki do detailů celé záležitosti zasvěcen nebyl, znal jen tolik, aby dokázal splnit svůj konkrétní úkol. Schrána, masivní dřevěná, bohatě okovaná bedna se zapečetěným otvorem na straně sama o sobě vzbuzovala respekt a zvědavost. Vuki, vzhledem k tomu, pro koho pracoval, předpokládal, že uvnitř je něco nebezpečného a nepřirozeného.

„A to jako tu bednu jen dotlačíme, kam řekneš, a to je všechno?“ zeptal se po několikáté vyšší z obou najatých mužů.

Vuki se neobtěžoval zapamatovat si jejich jména, byl to prostě ten vyšší, druhý byl zase mohutnější.

„Ano. A chvíli tam se mnou počkáte a pak mě opět i s bednou doprovodíte zpátky. Poté dostanete každý svých zbývajících deset stříbrných.“

Muž nepřesvědčeně přikývl, druhý nereagoval, jen dál tlačil vozík. Možná to chtěl mít všechno co nejrychleji za sebou.

Už se před nimi tyčila obvodová zeď starého, celá desetiletí nepoužívaného amfiteátru. Vuki netušil, proč chátrající stavbu nikdo nezboural a nevyužil lukrativní pozemky v podnikání, ale bylo mu to jedno. Grafzatza byla velmi staré město a dokonalý kanalizační systém byl více nebo méně pečlivě opravován a udržován v provozu po celou dobu její existence. Bez něj by se velkoměsto s téměř čtvrtmiliónem lidí brzy utopilo v puchu a odpadcích.

„Tady zastavte," přikázal, když vůz stál prakticky před kanálem. „A zvedněte poklop kanálu."

„Za krádeže poklopů jsou přísný tresty, navíc je to obyčejný železo, nestojí za riskování," poukázal silnější z jeho pomocníků. „A o nějakém otevírání kanálů nebyla řeč."

Vuki se v duchu proklel, neměl být ve svém popisu práce tak pečlivý.

„Dostanete každý pět stříbrných navíc," navýšil platbu.

Teď neměl na smlouvání čas, musel spěchat.

Chlap pokrčil rameny a poslechl.

„Jen abys na to nezapomněl," poznamenal.

Z torny, kterou nesl přes rameno, vytáhl Vuki kožený pytlík a začal z něj rozsypávat žlutou práškovou síru okolo vozíku a kanálu. Dle rozkazu měl vyznačit tvar kruhu, on zvládl spíš nepravidelný pokřivený ovál, předpokládal však, že důležité je, aby sírou vytvořená křivka v sobě uzavřela vozík, vlastně schránu, vlastně to, co schrána ukrývala. A to bez přerušení ze všech stran.

Na nebi nezbyla jediná hvězda, další bod postupu splněn. Nedomníval se, že jde o hvězdy, odhadoval to spíš na intenzitu světla. Vuki nebyl hloupý, právě naopak, a tenhle úkol dostal kvůli tomu, že se jeho nadřízeným znelíbila jeho přílišná zvědavost. Doufal, že až tohle skončí, jeho postavení se opět zlepší.

Teď měla přijít na řadu poslední část úkolu: Otevřít schránu. Ujišťovali ho, že mu nic nehrozí, že nejde o nic nebezpečného. Nevěřil jim. Hlavně vzhledem k tomu, že o obsahu nepadlo ani slovo a nikdo ho nikdy nezmínil.

Shora se ozvalo zašramocení. Podíval se za zvukem, na rozeklaném vršku částečně rozpadlé zdi neviděl žádný pohyb. Mohla to být kočka na lovu, krysa nebo případně jiné zvíře. Soustředil se na svůj úkol.

Schrána se otevírala jediným klíčem. Vuki ho vytáhl z kapsy a okamžik ho zkoumal. Byl to velmi složitý klíč, jaký nikdy dosud neviděl. To podle něj znamenalo, že ten, kdo schránu zhotovil, nechtěl, aby byla otevřena náhodně někým, kdo netuší, co je uvnitř.

Z druhé kapsy vytáhl provaz, uvázal ho za úchyt ve víku schrány. Volný konec položil přes hranici nasypané síry ven z kruhu.

Oba muži ho zvědavě pozorovali. Bylo dobře, že v okolí stále nebyli žádní zvědavci.

Vsunul klíč do zámku. Tři otočení, instruovali ho.

Napětím ani nedýchal.

První, druhé, cítil jemné cvakání západek v mechanismu. Třetí, zámek cvakl.

Vuki nechal klíč v zámku, dlouhým krokem vystoupil z kruhu, sehnul se, zvedl konec provazu a plynulým pohybem zatáhl. Musel použít víc síly, než čekal, téměř se obával, že provaz nevydrží. Pak se naštěstí víko síle poddalo a otevřelo se. Na první pohled bylo patrné, proč je tak těžké; bylo masivní jako dveře bankovního trezoru. Pokud měly podobnou tloušťku i zbylé stěny schrány, zbývalo uvnitř jen málo prostoru.

Vuki napínal zrak, aby zjistil, co sem vlastně dovezli, ale nic neviděl. Přitom si dával pozor, aby ani nejmenší částí špiček bot nepřerušil vysypaný kruh.

*

Muž sedící na zdi o šest metrů výš a dokonale splývající se svým okolím pozvedl kuši. Byla natažená od okamžiku, kdy se Vuki se svým doprovodem objevil v dohledu.

Balvan po střelcově pravici se pohnul. Nebyl to balvan, ale další muž v oděvu bez jediné světlejší barvy a lesknoucí se ozdoby. Položil svému společníkovi ruku na rameno.

Ten přestal sledovat cíl a vzhlédl ke svému partnerovi.

Muž nepromluvil, ke komunikaci použil znakovou řeč.

„Až bude jisté, že padne do kruhu," rozklíčoval střelec upozornění.

Přikývl na znamení, že rozumí.

Muži doprovázející Vukiho byli také zvědaví a snažili se zahlédnout, co v bedně vlastně je. Jeden z nich se přitom příliš nahnul do kruhu, zabalancoval, a aby nespadl, musel šlápnout dovnitř. Vuki si toho okamžitě všiml.

„Sakra, nechtěl jsem," zabručel muž omluvně.

Zaklonil se, aby se dokázal bez dalšího přešlápnutí vrátit zpět. Než to stačil udělat, podlomila se mu noha a on se zřítil na zem.

Do kruhu.

„Banistře? Co se ti k čertu stalo?" vyhrkl jeho společník a bez přemýšlení přiskočil, aby mu pomohl.

I on se vzápětí neudržel na nohou a upadl na zem. Také do kruhu.

Banistr byl tedy ten vyšší, vytanulo na mysli Vukimu.

Věděl, že teď už jeho jméno nikdy nezapomene. A slovo *byl* použil správně. Muži leželi na zemi bez hnutí, oči vytřeštěné, vypadali, že jsou něčím ochromení. A nedýchali. Vuki sledoval, jak jim modrají rty, za chvíli byli oba definitivně mrtví. Pak se, nejprve jeden a potom i druhý, začali posunovat kousek po kousku

ke kanálu. Jako by je něco táhlo, ale Vuki nic neviděl. Možná rozeznával jen nezřetelné mihotání něčeho na zemi okolo kanálu a těl. Nebyl si jist, mohla to být jen jeho představa, vysvětlení, proč se dvě mrtvá těla hýbou. Něco je prostě odnášelo dolů do podzemí.

Na východě se objevil první paprsek světla. Vuki vzhlédl k obloze. Řekli mu, že po východu slunce má síru rozprášit, kanálovou mříž vrátit na místo, schránu zavřít a zase ji odvézt a zařídit její odeslání na adresu. Tahle instrukce však byla zjevně jen pro jeho uklidnění a odvrácení podezíravosti. Kdyby si nedal pozor, skončil by jako dva jeho pomocníci. Bylo mu jasné, že se stal odepsanou a obětovanou položkou. Další výplatu nemělo smysl očekávat. Špičkou boty opatrně rozetřel část kruhu. Nic se nestalo.

Střelec znovu zamířil, ale jeho partner ho opět zastavil.

„Počkej, dělá práci za nás," znakoval. „A tělo do kruhu padlo, je jedno jaké."

Výstřel byl znovu odložen.

Nebude pro ně dál pracovat, ale zařídí vše podle instrukcí do posledního bodu, rozhodl se Vuki. Pak nebudou mít nejmenší důvod po něm pátrat. Stále rychleji a s menší opatrností pokračoval v rozmetání síry, obezřetně z boku přistoupil k schráně, zavřel víko a zamknul ho, po troše úsilí se mu podařilo usadit kanálovou mříž zpět na její místo.

Táhnout vozík s těžkou bednou bylo namáhavé, ale považoval to za lepší úděl než ležet studený někde v podzemí… vlastně netušil, co se s mrtvolami stalo. Zakázal si o tom přemýšlet, soustředil se na fyzickou práci. To bylo pro něj lepší.

Dva zabijáci ho sledovali, střelec povolil ramena kuše a vytáhl střelu.

„Teď jen zkontrolujeme, aby schránu poslal tam, kam má dojít," řekl polohlasem velitel.

„Nezabijeme ho?" ujišťoval se střelec.

„Nedostali jsme konkrétní rozkaz k likvidaci. Měli jsme zajistit, aby lidské tělo padlo do kruhu, zahladit stopy a zařídit, aby se schrána dostala na určené místo. Určitě mu řekli, kam ji má vrátit. Pokud všechno udělá za nás, splnili jsme úkol. V nejhorším pak bednu transportujeme sami," vysvětlil druhý zabiják.

„Nerad dělám zbytečnou práci. A mrtvý by vzbudil zvědavost, někdo by se mohl začít zbytečně vyptávat. Naším cílem je maximální utajení."

3.

Zamíchat karty

Tlačil jsem káru a s uspokojením poslouchal, jak je dokonale tichá. Žádný skřípot nenamazaných ojí, žádné drncání. Na kola jsem nechal nasunout návleky ze silné hověziny. Za den dva by se prošoupaly, ať by byly jakkoliv kvalitní, ale jednu noční procházku určitě vydrží... Kára vypadala bytelně a opíral jsem se do ní, jako by byla těžce naložená. Lehká nebyla, to ne, ale trochu jsem to přehrával. Pod starými rákosovými rohožemi se naoko ukrývala okovaná truhlice. Každý, kdo má rád okované truhlice, nebo přesněji to, co obvykle ukrývají, by ji objevil na první pohled. I v noci.

Držel jsem se zastrčených uliček, ale takových, kde byla ještě slušná dlažba – nutná podmínka toho, aby má kára snadno jela a moc nedrncala. Mírné stoupání, musel jsem se do toho opřít víc, lampa, která měla podle městské vyhlášky svítit každých dvacet pět kroků v centru a sedmdesát pět kroků v širším městě vyznačeném pásem starých hradeb, nehořela.

Ve tmě jsem nedokázal rozeznat boční připojující se uličky a někde jen úzké průchody, ale to mi nevadilo, znal jsem je nazpaměť. Ještě pár kroků, už byli blízko, cítil jsem pach zvětralého piva a starého, zkyslého potu. Někdo se vztekle škrábal. Nechápal jsem, proč to všechno vnímám, vůbec mi na tom nezáleželo. Já přece nepotřeboval být varován, já byl připraven neustále a nemohl jsem se dočkat, až se na mě vrhnou.

Odříhnutí vpravo, vytrhl jsem z úchytu halapartnu s jedovatým ostřím zakončeným výhružným hrotem na jedné a hezkou železnou patkou na druhé straně ratiště, s úkrokem jsem bodl ve výšce pasu směrem po zvuku, ve chvíli, kdy ocel narazila na kost, ještě silněji udeřil opačným směrem. Ale to už jsem ustupoval vzad a přehmatával. Třetí chlap byl buď hodně odvážný, nebo si nevšiml, jak skončili jeho společníci. Úder čepele šikmo shora ho překvapil a bylo to jeho poslední překvapení v životě. Nezůstal jsem na místě a dál ustupoval, přitom jsem halapartnu opět uchopil ratištěm vodorovně se zemí. Další v pořadí váhal, pozdvihl jsem čepel blíž k němu, viděl to jako příležitost dostat se mi v krytu na tělo, stáhl jsem se rychleji, než čekal, a naznačil úder zleva, on kryl, využil jsem délky halapartny, bleskovou vazbou přenesl jeho čepel obloukem na vnitřní stranu, otevřel si tak prostor k útoku a vší silou sekl shora do krku. Účinek mě samotného překvapil. Asi jsem do toho dal víc síly a švihu, než jsem čekal, sek ho prakticky sťal, hlava zůstala viset jen na pruhu kůže. Poslední ztuhl v šoku, okamžik jsem viděl jen bledou skvrnu jeho tváře, pak se otočil k útěku. Nechtěl jsem se za ním honit, ale ani jsem nepotřeboval, aby vyslepičil, co se tady stalo. Potěžkal jsem halapartnu v pravačce, tím jsem mu daroval tři dlouhé kroky. V házení nejsem moc dobrý, vlastně mi to vůbec nejde. Nakročil jsem si a pak za ním zbraň mrštil.

No, možná bych měl začít trénovat víc s halapartnami. Vypadalo to, že pro zacházení s nimi mám přirozené nadání a díky němu i rychlé výsledky.

Otevřel jsem bednu, zdaleka nebyla tak bytelná, jak se na pohled zdála, neobstála by ani před většinou laciných rakví, co se prodávají za pár drobných, a jednoho po druhém do ní ty nešťastníky nacpal.

Teď už se mi kára tlačila o poznání hůře. Naštěstí kopeček brzy skončil. Netušil jsem, k jaké bandě patřili ti, co mě přepadli.

Zatím jsem se nacházel v oblasti s dobrou pověstí, tady pět bouchačů nemělo co dělat. Možná jsem ale Grafzatzu neznal tak dobře, jak jsem předpokládal. Moc to nevadilo. Vlastně to bylo úplně jedno.

Další část cesty vedla přes Kroasův plac. Patřil k periférii hraničící se zbytky starých hradeb, dlažba zde chyběla, ale jílovitá hlína byla tak udusaná bezpočetnými zákazníky v průběhu tisíců trhů, že jsem ji pod nohami cítil jako kámen. A kára jela naprosto hladce. Nikoho jsem zatím neviděl, neslyšel, necítil; pusto a prázdno. Zastavil jsem se a ustrojil do zbytku výbavy, kterou jsem vezl ve vaku na káře vedle pohřební bedny.

Za placem začínalo území ovládané Grhotskyho gangem. Patřil k těm periferním, jimž se podařilo rozšířit vliv z pobřeží i do města. Díky své vychytralosti a tvrdosti hraničící až s bestialitou.

Opíral jsem se do dřevěného madla a byl jsem rád, že mi kára poskytuje slušné krytí oproti temné mase domů na druhé straně volné plochy. I když byl noční vzduch příjemně osvěžující, bylo mi horko. Ani ne tak kvůli předchozí srážce, ale spíš kvůli tomu, co všechno jsem na sebe před chvílí navěšel. A to včetně prošívanice z Vévodovy zbrojnice. Vjel jsem do dalšího labyrintu uliček.

Můj plán by každý normální člověk označil za šílenost. Možná jsem se přepočítal, možná jsem ve svém úsudku udělal nějakou chybu. Ale já byl už dávno připraven za své chyby zaplatit.

Můj sluch znovu získal na citlivosti. Přestože jsem neměl žádný důvod, proč si to myslet, byl jsem si jistý, že číhají na střechách okolo. Tahle čtvrť byla proslavená tím, že část života se odehrávala na střechách.

Pokrčil jsem ruce, abych byl blíž káře, na hlavu si připlácl koženou čapku z vařené vepřovice vylepšenou vrstvou z kroužkové zbroje, na ni ještě klobouk a zvedl jsem límec. Obvykle na svůj kožák nedám dopustit, ale teď se mi zdál příliš krátký. Nad tím

jsem se ale měl zamyslet dříve. A pak to přišlo. Jeden úder do zad, druhý do boku, pak mě někdo praštil bijákem do zátylku, další rána do zadku, do zad, do ramene, a nakonec někdo přidal tvrdou ránu tyčí do hlavy. Tak tvrdou, že jsem skončil na zemi.

Slyšel jsem kroky, byly najednou blízko. Hodně blízko. Asi jsem na zemi ležel déle, než jsem si pamatoval. Překvapili mě. Počítal jsem s jednou dvěma střelami ze samostřílu a možná pár kameny z praku. Neplánoval jsem, že se utkám s celým oddílem střelců.

Nesli s sebou světlo odhalující jejich rozmazané siluety. Točila se mi hlava, vypadalo to na otřes mozku nebo toho, co jsem měl v hlavě místo něho.

„Je jak jehelníček," uchechtl se někdo.

„Nebo zasranej dikobraz z oceli."

Ty hlasy se mi nelíbily, štvaly mě, vztek mi pomohl bojovat s nevolností, s nutkáním zvracet.

Už byli opravdu blízko. Cítil jsem se, jako by mi někdo uštědřil těžkou nakládačku hraničící se zmrzačením, ale byly to jen zásahy šípů a střel z kuší. Předpokládal jsem, že to nejprve zkusí z dálky, ale jejich arzenál jsem hodně podcenil. Málem mě to zabilo. Cítil jsem minimálně tři střely, které prošly skrze pancíř, kroužkovou košili pod ním i vatovnici. Naštěstí jen na dva tři centimetry. Určitě ne o moc víc, protože to bych krvácel jinak.

Opatrně a pomalu jsem stáhl nohy pod sebe a překulil se do pohotovější polohy.

Už jsem je viděl lépe, skupinu spokojených chlapů, tři drželi kuše, jeden luk, zbytek měl u pasu tesáky. Vypadali jako kámoši, kteří právě udělali dobrý obchod a chystají se ho zapít. Proč ne, na oslavování není nic špatného.

Pomalu jsem posunul ruce ke stehnům, kde jsem měl v pouzdrech kukri nože. Už jsem držel jejich rukojeti opletené tou nejdrsnější rejnočí kůží, tak drsnou, že se při pevném sevře-

ní zarývala až do krve. A to jsem potřeboval, potřeboval jsem, aby se staly součástí mého těla.

„Nechápu, jak si ten šupák mohl myslet, že mu to vyjde," řekl někdo. „Čekal jsem partu po zuby ozbrojených chlapů, a on byl sám."

Ten šupák jsem měl být já. Roztrousil jsem o sobě historku, že se chystám z města vyvézt půl metráku šafránu, který dorazil po moři, a nehodlám platit clo.

„Kdybychom to nevěděli, vyšlo by mu to," zazněla odpověď. „Jeden chlap je nenápadnej."

Už byli opravdu blízko, posledních pár kroků.

Také jsem rozšířil informaci, kdy hodlám zásilku transportovat a kudy zhruba pojedu.

„Jo, vědět je to nejdůležitější."

Záře lampy teď přicházela víc z výšky, jak ji někdo pozvedl, aby získali lepší přehled o situaci. Ze své pozice jsem teď neviděl jejich tváře, jen těla od pasu dolů.

„Je jak řešeto," zhodnotil můj stav ten, který toho namluvil nejvíc. „Hoďte ho k nějakým dveřím, ať ho najdou až ráno, káru ke Gurnymu, už tam čeká povoz. Když všechno klapne, do oběda bude zboží na pevnině."

A byli na dosah.

Podkopl jsem nohu tak, aby dotyčný dopadl do cesty parťákovi, natáhl se po kotníku, přeťal achilovku, stále ze spodu bodl do třísel a pak se teprve vymrštil nahoru, co nejvíce do středu skupiny. Ostří nožů se stala prodloužením mých končetin. Prohnuté kukri čepele spíš řezaly, než sekaly, a zblízka proti chlapům bez zbrojí byly maximálně účinné. Sek přes břicho, vzápětí po paži třímající tesák, dva výkřiky splynuly v jeden, krátký úder vedený koncem jílce, při zpětném pohybu lehké zavadění o krk s následnou fontánou z krční tepny, únik do kleku, bodnutí za sebe.

Přepadl přese mě, zvedl jsem se, tím ho vmetl do cesty dalšího útočníka, jednomu se podařilo seknout mě přes záda, ale pancíř vydržel, z otočky jsem ho poznamenal na trupu pod jeho paží pozvednutou k dalšímu útoku, dupnutí po ruce šátrajícího po zbrani, blok bodu na můj obličej a s minimálním zpožděním druhou rukou tvrdý sek zespodu.

Muž, který mě málem dostal, okamžik překvapeně zíral na pahýl své paže a následně se sesul k zemi. Byl poslední držící se na nohou.

Zatřásl jsem hlavou, abych se zbavil krve v očích. Cizí krve. Rozhlédl jsem se. Srážka musela být delší a divočejší, než jsem si vybavoval, protože mužů okolo mě leželo na zemi víc, než jsem předpokládal. Za to asi mohl ten otřes mozku.

Mrtví byli jen tři, další zranění, z nich dva se dokonce snažili utéct – odplazit se a odbelhat. Příliš pomalu. Potom jsem ukončil neúspěšnou životní pouť těch zbývajících. Neúspěšnou, protože se mě pokusili zabít.

Teprve teď jsem měl čas zkontrolovat, co jejich střely dokázaly. O klobouk i čapku jsem přišel a nikde v okolí jsem je neviděl. Můj kožák byl na tom hodně mizerně, skoro po smrti. V límci vyztuženém ocelovými kroužky uvázl šíp a roztrhal ho, přibylo množství děr a šrámů, kus rukávu chyběl. Lamelová suknice mi zachránila zadek, ale potřebovala vyrovnat, v zádech mi uvízla ocelová šipka. Po chvíli snažení jsem ji z pancíře vypáčil ven. Ještě jednu jsem objevil v boku. Obě střely prošly i kroužkovou košilí, částečně i prošívanicí s šialinovou vložkou, ale už ne hustě tkanou košilí také z šialinových vláken. Jen všem vrstvám brnění dohromady jsem vděčil za to, že mě ani jedna ze střel nezabila. Zničené části zbroje jsem odložil zpět do vaku, použitelný zbytek na sebe znovu navěsil a začal nakládat těla do bedny. Nevešla se tam, musel jsem je volně rozložit na káru. Teď byla opravdu těžká, kdybych si nedal tolik práce s jejím lehkým chodem, ne-

utlačil bych ji. Původně jsem chtěl všechny mrtvé nechat na jedné hromadě, aby bylo těžké odhadnout, co se vlastně stalo. Teď jsem však plán musel změnit. Těl bylo příliš mnoho.

Naštěstí jen o kus dál jsem objevil vpusť do místní kanalizace. Zvedl jsem poklop a zjistil, že pod ním je spousta prostoru. Vpusť zřejmě sloužila i pro údržbu labyrintu stok pod městem, nejen k odvodu dešťové vody a splašků z vyzděných kanálů uprostřed ulic okrajových čtvrtích. Naházet do temnoty mrtvé trvalo jen chvíli. Pak jsem zase poklop vrátil zpět na místo. Nechtěl jsem přece, aby tam spadl nějaký spořádaný občan.

Kára byla opět lehká, pokračoval jsem v cestě. Hlava se mi už netočila a ještě mě čekaly dvě další zastávky. Možná tři, ale na tom až tak nezáleželo. Přistihl jsem se, že se nemohu dočkat.

4.

Baronesa Zuzana Münchauzen

Zuzana si vzala šálek s čajem a vychutnávala jemný dotek nápojem prohřátého porcelánu. Abstraktní červenohnědý motiv na podšálku ji zaujal. Chvíli si ho prohlížela a pak se přistihla, že přemýšlí, jaké by to bylo, kdyby tyhle věci byly součástí jejího běžného života. Koupel, vlastně ne jen koupel, ale teplá voňavá koupel bez práce. K tomu hedvábný župan, karafa s čistou vodou se snítkou máty, pod plátěným ubrouskem moučník a spousta dalších drobností zosobňující pohodlí luxusní vily nebo menšího paláce, záleželo na úhlu pohledu. Nájem představoval trestuhodné plýtvání bohatstvím. Chápala, že někde je třeba plýtvat, tam, kde to potenciálně může přinést další zisk, ale znervózňovalo ji, jak je jí plýtvání příjemné.

Zvláště po čase, který nepřetržitě strávila na cestách. Nebyly to týdne, byly to měsíce. Ponořila se do vzpomínek, vlastně měla pocit, že celý svůj život strávila na cestách, protože nikde nenašla domov. Až na jednu dvě výjimky ho vlastně ani nehledala. Dospělý život, opravila se, jako dítě domov měla. Místo, kde se cítila bezpečně, milována, chráněna, spokojená, jistá si sama sebou.

Klika dveří cvakla, aniž by nad tím přemýšlela, z předmětů v okolí si vybrala ten nejlépe použitelný jako zbraň. Tak ji tomu učil celé dětství táta a stalo se jí to druhou přirozeností. Současně si uvědomila, že z koupelny, vlastně už i z ložnice, vyšla ne-

ozbrojena. To by na *cestě* nikdy neudělala. Opravdu se tady cítila dobře a bezpečně, o důvod víc být vůči pohodlí obezřetnější.

Dveře se otevřely, ani příliš pomalu, znak kradmého slídila, ani příliš rychle – varování před útokem. Vstoupil jeden z mužů kapitána Valera. Ramenatý, v oděvu, který od uniformy dělilo jen pár drobností – nepřítomnost označení vojenské hodnosti, zdobený opasek, matná výšivka na pravé klopě a boty o dvě třídy lepší, než jakými obvykle disponovali obyčejní vojáci. Zdál se jí mladý, hodně mladý. Současně podle dýky i meče a způsobu, jak je nosil, zkušený v zacházení se zbraněmi. A podle toho, jak si ji změřil, její nahé kotníky vykukující zpod dlouhého županu, podle pohledu do úzkého klínu výstřihu a zdánlivě úslužného výrazu okořeněného náznakem čtveráckého úsměvu to uměl i se ženami. Tahle kombinace se jí líbila víc, než kdyby uměl jen zabíjet. Ale na její vkus byl pohled do výstřihu až příliš dlouhý a jeho úsměv až příliš sebevědomý.

„Madam, kapitán Valer žádá o přijetí."

Ještě jednou si mladého muže pozorně prohlédla, zvedla šálek s čajem, napila se a dala si přitom na čas.

Dlouhá pauza mladíka lehce znervózněla, ale stále dokázal udržet koutky úst v sebevědomém úsměvu.

„Klepal jste?"

„Ne, předpokládal jsem, že budete ve svých pokojích, ne tady," ztratil část své sebejistoty.

„A proč prostě kapitán nepřijde?" ignorovala jeho odpověď.

Teď mladík definitivně zrozpačitěl.

„No, asi vás nechce překvapit v…" chvíli hledal vhodné slovo, „indiskrétní situaci."

Jak si byl před okamžikem jistý sám sebou, začínal tápat a Zuzaně, i když někde uvnitř se za to kárala, se to líbilo.

Očividně nebyl zvyklý, aby si z něj ženy utahovaly, aby nebyly zaujaty jeho sebevědomým šarmem.

„A co myslíte tou indiskrétní situací?“ zvedla obočí, aby zvýraznila otázku.

Viditelně znervózněl, její odhad byl přesný, usoudila.

„No, třeba že byste nebyla ustrojená, jak se na dámu a šlechtičnu sluší a patří.“

„Aha, takže vy mě můžete vidět v indiskrétní situaci, a váš velitel ne?“

Tím ho definitivně zaskočila, nezmohl se na odpověď.

„Jmenujete se?“

„Tomáš Kurzer,“ vyslovil rázně, ale dalo mu to práci.

„Tedy Tome, uveďte kapitána a pak se věnujte tomu, proč tu jste. Což je?“

Už se jí nedíval do výstřihu ani po nohou, místo toho zasalutoval.

„Hlídkování v přízemí,“ odpověděl. „Rozkaz, madam.“

Zuzana ho při odchodu sledovala. Byl opravdu hezký, mužný, hýbal se způsobem, který u mužů oceňovala, pružně, úsporně, jako šelma na lovu. Přesto – zůstával pro ni jistým způsobem dítětem. Možná kvůli věku. Opravdu byl o tolik mladší než ona? Připadalo jí, že o celé věky.

Otočila se ke stolku a z konvice si dolila čaj. I pro její soukromou snídani byly nachystány šálky dva a dvě konvice. Jedna s čajem, jedna s kávou. Umínila si, že se služebné zeptá proč.

Naslouchala zvukům schodů. Neskřípěly, ale přesto spolehlivě prozrazovaly, že po nich beze spěchu někdo kráčí nahoru. Výhoda dřevěných schodů. Rozhodla se, že tuhle otázku, zda dlažba nebo dřevo v soukromých pokojích, ještě jednou probere s Vévodou. Nabídl jí, aby ho oslovovala jménem, ale ona se raději i v myšlenkách přidržovala jeho oficiálního titulu. Byl znepokojující. Znepokojující víc než její vlastní otec? Svým způsobem ano a svým způsobem ne.

Doplnila šálek čajem a rozhodla se do něj nepřidat ani med ani citrón. Ve chvíli, kdy nalévala do druhého šálku kávu, zaznělo zřetelné zaklepání.

„Vstupte," odpověděla, aniž by vzhlédla ke dveřím.

Pozorovala černou, po okrajích zpěněnou hladinu nápoje stoupající v zajetí hladkých stěn bezchybného porcelánu, pak ucítila charakteristické aróma citrusů podmalované vůní hořkých bylin. Kapitán Valer byl tady, a i přes shon si našel čas se oholit. Od chvíle, kdy vstoupil na dlážděnou chodbu, jeho kroky neslyšela – nebo se zamyslela. Ale mýdlo a vodu po holení, kterou používal i v průběhu jejich společné cesty, si pamatovala přesně. Holil se pravidelně a v kontrastu s tím, jak byly jeho zvyky ve všech jiných ohledech spartánské, si na kosmetiku při holení potrpěl.

„Dobrý den, madam."

Otočila se, teprve teď dokončil svůj zdvořilý pozdrav.

Nebyl původem šlechtic, kde se to naučil? napadlo ji.

„Kávu nebo čaj?" zeptala se místo pozdravu a ukázala přitom na křeslo u stolku.

Odpověď znala. Vypozorovala ji z několika málo setkání nejužšího kruhu blízkých lidí, které Vévoda občas organizoval. Cestou s sebou žádnou kávu neměli.

„Kávu, prosím."

Posadil se jako někdo, kdo má dokonalou kontrolu nad svým tělem a nerad provádí zbytečné pohyby.

Podala mu talířek se šálkem, který po celou dobu držela v levé ruce. Roland Valer měl rád kávu černou, bez cukru. A měl jí rád hodně, nebylo proč s ní šetřit. Lem hnědé pěny se klenul nad okrajem bělostného porcelánu.

Valer se natáhl po talířku, s úlevou mu jej podala. Uvědomila si, že nechce být tím, kdo nápoj rozlije. Jindy by jí to bylo jedno, ale před ním... Vlastní myšlenky ji pobavily.

Sledovala, jak drží talířek zcela nehnutě a přitom ji pozoruje.

„Děkuji."

Vypadal unaveněji než při jejich posledním setkání. A vlasy měl ještě kratší, tvář oholenou do hladka, přesně jak předpokládala, okolo koutků úst hluboké vrásky, které si nepamatovala. Od jejich příchodu do Grafzatzy toho asi moc nenaspal, odhadla. Pocítila výčitky svědomí, i když nebyly na místě. Tohle byla jeho práce.

„Neměla byste stát zády ke dveřím," řekl místo zdvořilostních frází a pomalu se napil.

„Jako by na mě promluvil můj otec," zareagovala strožeji, než sama chtěla.

„Cukr?" nabídla mu, i když věděla, že odmítne.

„Ano, rád," překvapil ji.

Nikdy dříve ho neviděla si nápoj sladit.

Vysypala mu do šálku lžičku hnědých sladkých krystalů. Sledovala, jak opatrně nápoj míchá a pak ho s neskrývaným potěšením upíjí. Věděla, kdy mají lidé chuť na sladké – když jsou vyčerpaní a mají hlad.

Měl silné, současně souměrné ruce. Prsty i dlaně poznamenané mozoly od častého zacházení se zbraněmi, uzdou; stále to však byly lidské ruce. Zuzana měla jiná měřítka než většina lidí, dobře si pamatovala ruce svého táty. A oči, jeho oči ji překvapovaly nejvíc. Tak jednoduše hnědé, téměř mírné, hodné a laskavé. Laskavé, pouze když dokázala eliminovat permanentní zachmuřenost a strohost jeho tváře, opravila se.

Mlčel a vypadal, že mu to vyhovuje.

„Jak jsme na tom?" zeptala se, když usoudila, že on sám konverzaci nezačne.

„Palác je prověřený, veškeré původní zásoby vyvezené, nové nakoupené. Nainstalovali jsme nové zámky, kde to nešlo, vyměnili dveře. Personál je komplet nový, až na vaše osobní služebné a kuchaře. Prověřili jsme, že nikdo nezpochybňuje totož-

nost baronesy Münchauzen. Ještě zbývá prověřit dodavatele," odpověděl téměř stroze.

Opravdu toho za poslední dny stihli hodně, proto to vyčerpání, došlo jí.

„Možná jste se nemuseli tak štvát, nic nás nenutí spěchat."

„Bakly – omlouvám se, váš otec – obvykle na lidi nenaléhá zbytečně."

Chvíli přemýšlela nad tím, jakým způsobem vyslovil jméno jejího otce. Jako by mluvil o... o balvanu? Epidemii? Smrti? Nedokázala svůj dojem lépe popsat.

Místo odpovědi se raději napila, Valer ji napodobil. Úkosem, jak se to už dávno naučila, ho přitom pozorovala. Líbilo se jí, jak si nepokrytě nápoj užívá, vychutnává, jeho chuť i vůni. Už věděla, proč se tady cítí tak bezpečně. A napadlo ji, jaký je kapitán Valer ve vztahu k ženám. Zda si je také tak vychutnává, chuť i vůni. Přistihla se, že se někde uvnitř červená. Byla zvyklá uvažovat o sexuálních choutkách a preferencích lidí okolo sebe, ale obvykle je chladně hodnotila a snažila se je využívat ke svému prospěchu. Tahle myšlenka byla osobní a odvíjela se od ní spousta dalších přestav, které si... zakázala.

Za dveřmi vytušila přítomnost někoho cizího. Možná některá z jejích služebných. Ticho jí nevadilo, ale pro nezvané uši bylo už příliš dlouhé.

„Nádobí, z něhož pijeme, je úžasné, káva už méně. Doufám, že vám jednou budu moci naservírovat lepší," pronesla se standardní dikcí běžných konverzací vedených ve společnosti.

Možná až moc formálně.

Střelil po ní pohledem, jako by se za jejími slovy skrývalo víc, než se snažila vyjádřit.

„Není úžasná, ale stále mnohem lepší než ta, co jsem pil poslední tři dny," zareagoval s náznakem úsměvu.

„A jakou jste pil?"

„Žádnou, nebyl čas a nikdo, kdo by ji uvařil."

Smysl pro humor od něj nečekala. Uvolněně se zasmála a současně si uvědomila, že ho tím znervóznila.

Kapitán Valer se v konverzaci se ženami necítil dvakrát jistý, na rozdíl od některých svých podřízených. Ale byl tím současně ještě přitažlivější. Pokusila se zakázat celou řadu myšlenek navazujících jedna na druhou, ale nešlo to. Možná za to mohl sametový dotyk hedvábí županu, vůně kávy, pocit tepla v místnosti a dotyk hladkého mramoru pod nohama. Nebyla si jistá.

„Příhodný vtip," zhodnotila, aby ho uklidnila.

Pokud ji bavilo dobírání si mladého vojáka, jeho ani trochu.

„Děkuji," odpověděl. „Bohužel máme spoustu záležitostí k řešení. Omluvíte mě?"

Choval se k ní, jako by byla skutečná šlechtična. Ale ona nebyla a předstírání jí začínalo jít na nervy.

„Nesnídala jsem. Vy asi také ne, což je jedna ze záležitostí, které byste neměl opomíjet. Můžete mi chvíli dělat společnost?"

„Samozřejmě, rád."

Aby neodešel, chovala se jako šlechtična. Potlačila zaklení.

Otočila se k servírovacímu stolku a začala pro ně z toho, co bylo k dispozici, chystat dvě porce, současně v odrazu zrcadla na protější stěně Valera sledovala.

Při všech předchozích setkáních se tvářil tak profesionálně a studeně, až ho začala podezírat, že ho ženy vůbec nezajímají. Teď, když předpokládal, že ho nevidí, se projevil jinak. Usmála se. Okamžitě si uvědomil, že ho také sleduje, a opět se zatvářil profesionálně, až stroze.

Otočila se a podala mu talířek se zákuskem.

Prakticky mlčky snědli každý jednu sněhobílou kouli, která dle názoru kuchaře patřícího k původnímu personálu paláce představovala snídani dámy Zuzanina ranku.

Valer s lehkou úklonou odložil prázdný talířek.

„Asi vám to nestačilo," podotkla.

„Bohužel ne," odpověděl zdvořile. „Kupodivu."

Cítila, jak jí cukají koutky úst.

„Mně také ne," zhodnotila. „A co vaši muži?"

„Naši muži," upřesnil. „Vzbouří se, i kdyby každý dostal tři tyhle zákusky," odpověděl bez náznaku úsměvu, ale viděla, že se dobře baví.

„Oběd už bude lepší, pomůže vám udržet kázeň," ubezpečila ho.

Při odchodu jí vysekl poklonu prozrazující, že je vzdělán ve dvorské etiketě.

Zvláštní, usoudila. Tohle o něm nevěděla.

5.

Otec a dcera

Díval jsem se na pár ošklivých, jizvami posetých dlaní přecházejících v silné, uzlovaté prsty pokryté mozoly do té míry, až přestávaly připomínat lidské končetiny a vzbuzovaly dojem rozvětvených kořenů. Možná už to ani nebyly mozoly, ale spíš jakési kostěné pláty, podobné jako mají želvy nebo pásovci, stejně silné a tuhé. Oplety jílců jsem musel měnit častěji než dříve. Možná kdybych místo rejnočí kůže použil žraločí, nebo rovnou ocelový řetízek… zamyslel jsem se. To by možná pomohlo. Pohnul jsem prsty, teď to nebyly kořeny, ale morbidní spáry. Ne, nebyly to spáry, jen moje ruce. Poslední dobou mě začínaly děsit. Ne, znepokojovat, mě neděsilo nic.

„Tady to je,“ přistál přede mnou ušmudlaný talíř s flákotou masa, která byla čerstvá tak před třemi, čtyřmi dny.

Rozeznával jsem čerstvě odříznutý kus, pravděpodobně odstranil vajíčka a larvy much, které se už stačily na mase vylíhnout.

Než se hospodský otočil k odchodu, chytil jsem ho za paži. Instinktivně se pokusil vytrhnout, ale stejně se mohl pokusit přetlačit býka.

„Zaplatil jsem čtyři měděný za pořádný oběd s pitím. Tohle já jíst nebudu.“

„Čtyři měděný za oběd a tohle je váš oběd. A pusťte mě sakra, co si to dovolujete.“

Okamžik jsem ho nezúčastněně pozoroval, jak se stále snaží vyprostit ze sevření těch silných uzlovatých prstů. Mých prstů, připomněl jsem si.

Původně jsem se cítil lhostejně a bez zájmu o cokoliv, ale jeho odpor mě začínal... bavit.

Zesílil jsem stisk, chtěl zakřičet, ale najednou mu to nešlo, protože bolest byla příliš silná. Věděl jsem, že až ho pustím, bude mít na místě, kde jsem ho svíral, temně rudé podlitiny, které ale časem, pokud se krev z vnitřních poškození vstřebá, zmizí.

Pokud ne, zanítí se a způsobí bolestivé hnisající vředy. Ty se také mohou vyhojit. Ale nemusí.

Můj stisk nepolevoval.

„Dobře," vyrazil ze sebe. „Dostanete novou porci."

„Dobře," souhlasil jsem, ale nepustil jsem ho. „Pokud se mi na mém jídle nebude líbit jediná věc, tu ruku ti utrhnu."

Na jediný okamžik jsem zvýšil tlak a než omdlel, stisk jsem uvolnil.

„Při – připravím ho sám," lapal po dechu, po čele mu stékaly velké krůpěje potu a celý se třásl. „Jsem dobrý kuchař."

„Skvělé," ocenil jsem.

Den nebyl opět tak nudný, tak špatný.

Pocit pohody, který jsem cítil po dva dny od kočkování s místním podsvětím, ale dnes se už vytrácel, se vrátil. Trval však chvíli, uvědomil jsem si, že mě od stolu v rohu někdo pozoruje. V nenápadnosti byl mistr, ale v posledních letech jsem na takové věci začínal být citlivý. Vzhledem k tomu, do jak krkolomných záležitostí jsem se pouštěl, se to stalo nutným předpokladem mého přežití. Ne že by na něm až tak záleželo.

Sledovala mě žena. Zahalená v plášti s kápí staženou do čela podle zvyku poutníků a žebráků. Její plášť vypadal zanedbaně, ale stačilo se podívat lépe, aby bylo vidět, že je z kvalitně zpracované kůže, ušitý způsobem maskujícím její postavu. Vlastně

mi nebylo jasné, podle čeho jsem v prvním okamžiku usoudil, že je to žena. Instinkt, odhad, bylo to jedno, věděl jsem to.

Měl jsem na sobě svůj zemřelý kožák, ve kterém vsedě s ohrnutým límcem, vyholenými vlasy a odrůstajícím strništěm vypadám jako neohrabaný tlouštík. Lidi mi pak nevěnují zbytečnou pozornost. Ti, co mé maskování prohlédnou, ze mě mají respekt nebo se rovnou bojí. Žena ukrytá pod kapucí nespadala do žádné z kategorií. Před takovými se pak mám na pozoru já. Ale strach z nich nemám, není proč.

Majitel mi donesl jídlo a postavil ho přede mě, k tomu tuplák piva, čistou lžíci.

Vonělo to dobře, ochutnal jsem první sousto a přitom přemýšlel nad tím, zda mi do vepřové pečeně se spoustou šťávy a nadýchaných knedlí naplival. Bylo to jedno, nic špatného jsem necítil.

Hospodský si mé mlčení vyložil správně a s úlevou odešel.

Jedl jsem a čekal, co přijde dál. Důvod, proč jsem byl tady ve městě, byl jednoduchý. Dostal jsem vzkaz. Byl formulovaný jako velmi zdvořilá prosba. Měl jsem se v Grafzatze poohlédnout po Gorukovi, Krvavém Gorukovi celým jménem. Snažil jsem se vzpomenut, zda mi Vévoda někdy vydal rozkaz. Neměl bych s tím problém, ale on to nikdy neudělal. Na druhou stranu, jeho zdvořile formulované prosby mě přivedly do větších problémů, než z jakých by se muž dokázal dostat se zdravou kůží. Vůbec s nějakou kůží. Dokázal dostat živý. To byl důvod, proč jsem jeho prosby neodmítal.

Grafzatza nebyla největší město, jaké jsem viděl, ale druhé největší určitě. Možná by se v průběhu staletí prosperity rozrostla ještě víc, ale už dávno zaujímala každý čtvereční metr, který bylo možné zastavět. V poslední době dokonce začínali největší podnikavci budovat na pobřeží přivráceném k pevnině systémy pilotů, které měly získat další stavební parcely pro rezidence, kan-

celáře a další stavby schopné vydělávat. S piloty jsem měl své zkušenosti, dají se vyvrátit…

Mísa přede mnou byla najednou prázdná stejně jako džbán. Nepamatoval jsem si, jak jsem všechno snědl, ale na jazyku jsem stále cítil chuť jídla i pití. To bylo dobré, pamatoval jsem si chvíle, kdy jsem necítil chuť jídla, pití, nevnímal vůně a zvuky slyšel jako přes silnou deku. Obvykle po dlouhém *nicnedělání*. Mávl jsem na hospodského, jedno z jeho děvčat mi hned přineslo pivo. Vonělo jako pivo, chutnalo jako pivo. Fajn.

Maskovaná dál netečně seděla v koutě. Možná jsem se zmýlil, možná mě nepozorovala a na někoho čekala.

Město na poloostrově… ponořil jsem se zpět do myšlenek. V jednom takovém už jsem byl, větším, lidnatějším, kypějícím životem, mladým. A dopadlo špatně, vlastně celé zmizelo pod vodou[2]. Tohle byla už hodně stará historie. Jenomže tehdy to byl skutečný poloostrov. Grafzatza byla poloostrovem jen čtyři hodiny za nejvyššího odlivu, to se pak tenká šíje zaplnila pěšími, jezdci na koních a vozy a také četami pracovníků opravujícími po většinu času pod vodou vedoucí cestu. Strávil jsem celý den tím, že jsem je při tom pozoroval. Jedna z mála věcí, která mě zaujala. Možná proto, že k opravám používali obrovské kamenné bloky, které zalévali tekutou směsí vyráběnou ze sopečného tufu, vápna a štěrku. Říkali jí beton. Tuhla pod vodou, a aby ji nevymyly proudy, než získá pevné skupenství, překrývali ji pletenými rákosovými rohožemi.

Muži opravovali místo, kde mořské proudy strhly povrch silnice v délce několika desítek metrů a odhalily tak starší vrstvu, také sestavenou z velkých kamenných bloků. Vypadalo to, jako by se kdysi v minulosti dávní stavitelé rozhodli cestu oproti úrovni mořské hladiny zvýšit. Ale nedávalo mi to smysl. Pokud dnes

---

2 Bakly vzpomíná na události popsané v příběhu Bez slitování.

byla cesta nad vodou jen při odlivu, jak ji mohli využívat, když byla ještě o kus níž?

Žena se zvedla a zamířila ke mně. Přestal jsem přemýšlet nad problémy dávno mrtvých stavitelů silnic.

Bez pozdravu se posadila na židli k mému stolu.

„Vypadáš, že nad něčím přemýšlíš," řekla a až teď jsem ji poznal.

Zuzana, má dcera. Shrnula si kápi z čela, jediné gesto definitivně potvrdilo pravost hlasu, potvrdilo, že je to ona.

„Skrývala ses, změnila jsi držení těla, držela ses v ústraní, aby si tě nikdo nevšiml," zkonstatoval jsem.

Tomuhle jsem ji já nenaučil, protože jsem to neuměl. Buď si takové dovednosti osvojila sama, nebo měla i jiné učitele.

Prohlížel jsem si její tvář, věděl jsem, že se podobá své matce, ale já si už podobu Nikity[3] nepamatoval. Zůstával jen nezřetelný pocit ztráty. Jako bych přišel o něco důležitého, ale už jsem současně i zapomněl o co. Nechtěl jsem však přijít o Zuzanu. Přestože jsme se vídali zřídka, byla pro mě důležitá, její existence na světě pro mě byla důležitá. Vlastně to nejdůležitější na světě, protože téměř všechno, co jsem dělal, bylo podřízeno jedinému… zvýšení pravděpodobnosti jejího přežití. Bez ní bych to dávno zabalil. Asi hned potom, co umřela Nikita.

„Nemám ráda, když si mě takhle prohlížíš," poznamenala.

Pokrčil jsem rameny.

„Nemůžu si pomoct."

Za měsíce, kdy jsme se neviděli, nebo to už byl celý rok?, jí přibylo pár vrásek, byla hubenější, což ještě víc zvýraznilo její velké oči. Přesto život na válečné stezce byl vůči ní překvapivě milosrd-

[3] Zuzana je Baklyho nevlastní dcera. Fakt, že má nadání manipulovat s mocí, vrhá jisté pochybnosti vůči obecně přijímanému názoru, že tato schopnost se předává čistě geneticky.

ný. I když už jsem rozeznával stopy únavy, opotřebování a postupných změn, které ji časem jako každého z nás přetvoří v něco či někoho jiného. Nebo ji zničí. Nic z toho jsem vidět nechtěl.

„Koniáš předpokládal, že tě dokáže kontaktovat až na konci jara, nečekala jsem tě tady tak brzy."

Koniáš, prohlédl jsem si to jméno před svým vnitřním zrakem.

„Myslíš Vévodu."

„Ano," potvrdila mi.

„Není dobré si ho pouštět blízko k tělu. Zničí tě, spotřebuje tě," upozornil jsem ji, i když jsme podobnou debatu už v minulosti vedli.

„Myslíš, že by pomohlo, kdybych ho titulovala Vévoda jako ty? Nebo jako ho oslovuje kapitán Valer?"

Chvíli jsem nad tím vážně přemýšlel.

Hospodský zjistil, že mám společnost, a přiblížil se, zda něco nepotřebujeme. Nebo byl jen zvědavý. Pohybem hlavy jsem ho zastavil. Tenhle pajzl nebyl pro Zuzanu dost dobrý.

„Možná," odpověděl jsem.

„To by se ale AnneMarie[4] zajímala, proč ta změna," odpověděla s úsměvem. „Způsobilo by mi to komplikace, Koniáš má úžasnou knihovnu a já z ní zatím neprostudovala víc než desetinu toho, co mě zajímá. Raději zůstanu u starých způsobů."

Sáhl jsem k opasku a z pouzdra na dokumenty jí podal svitek pergamenů. Ne papírů, ale pergamenů. Já mám papír raději, snadněji hoří, a pokud člověk potřebuje založit požár, není nad pořádnou knihovnu nebo alespoň pár skříní účetní dokumentace. Tohle však byly dokumenty jiného typu, u kterých se stále upřednostňovalo použití trvanlivějšího materiálu.

---

4 AnneMarie: vévodkyně, manželka Koniáše, viz příběh Konec vlka samotáře.

„Poslední dokumenty potvrzující tvou totožnost baronesy Münchauzen. Pravé, podepsané baronem, tvým legitimním otcem."

S gestem díků dokumenty ukryla pod pláštěm.

Dva muži u baru zaregistrovali naši diskusi a sledovali nás.

„Ne, nebude nutné je zabít, jen je zaujal rozdíl v našem vzhledu," snažila se mě Zuzana uklidnit a položila mi dlaň na hřbet ruky.

Odhadla mé myšlenky, nepříjemně přesně, ale nebyl jsem si jist, zda má pravdu.

„Pojďme odsud," uzavřel jsem. „Jako štětka nevypadáš, nechceme vzbudit podezření."

Výjimečně neprotestovala.

Umínil jsem si, že se musím zeptat, jak mě tak snadno našla.

6.

Návrat z nicoty

Energie dvou těl byla už dávno využita, posloužila k tomu, aby se *to* probralo ze zapomnění, ze stavu jen na tloušťku vlasu vzdáleného od neexistence. Věc se pomalu sunula chodbou, pomaleji než prchající hmyz, pavouci, mnohonožky, dokonce i slepí červi. Všechny živé organismy byly schopny vycítit, že *to* je nebezpečné, že přináší zkázu.

Velká jedovatá stonoha, která právě dokončila vyčerpávající a vítězný souboj s krysou, se přestala krmit a vztyčila několik článků svého těla, hlavu krytou chitinovým štítem natočila směrem, odkud se blížilo nebezpečí, pár nohou přetvořených v drápy se zachvěl a ve vyústění jedové žlázy se zaleskla čerstvá kapka. Stonoha měla k dispozici dost jedu na to, aby zabila desítky krys, a v temných tunelech o délce stovek kilometrů nežilo nic, čeho by se obávala. Až doposud, pokud se ovšem o věci, která se blížila, dalo tvrdit, že skutečně žije. V šeru živeném sporadickými paprsky pronikajícími z kanálů kdesi daleko nahoře nebylo prakticky nic vidět, jen tenký povlak sunoucí se po vlhké hrbolaté podlaze starého kanálu. Teď v době sucha jen s tenkým čúrkem páchnoucí tekutiny uprostřed. Ale stonoha se nespoléhala na oči, po stovkách tisíc generací strávených v temném podzemí jejímu druhu dávno zakrněly.

Nakonec se rozhodla, nechala svou kořist napospas a vydala se za ostatními uprchlíky.

To dorazilo ke kryse a celou ji překrylo. Vrstvou tak tenkou, že kdyby si někdo posvítil loučí, zřetelně by pod blánou zvířecí tělo rozeznal. Krysa ještě nebyla úplně mrtvá, jed zatím jen ochromil svalstvo, vyděšená krysa ještě žila. To bylo pro Věc zajímavé, mnohem zajímavější než mrtvá těla hmyzu, na která až dosud narazila.

Celé minuty se zdánlivě nic nedělo, pak se však pahrbek kryjící kupodivu stále ještě ne mrtvé tělo začal zmenšovat. Děj se zrychloval, až v průběhu krátké chvíle zbyly na místě jen holé kosti bez jakékoliv stopy tkání. Věc teď měla víc energie, získala sílu k dalšímu pohybu. Někde uvnitř sebe uchovávala obraz, představu krysy. Jíst krysy bylo dobré.

7.

Na periférii

Odložil jsem prázdný džbán na pult a rozhlédl se po ostatních. Přišlo mi, že tady čepují pivo bez chuti, ale nikdo jiný nevypadal nespokojeně. Už to zase začínalo. Věděl jsem, že to přijde, ale nečekal jsem to tak brzo, spíš o hodně později, protože jsem ještě stále cítil následky kočkování z noční procházky před několika dny. Opustil jsem hospodu a pokračoval dál za hranice vnějšího města na periférii. Všechno šlo k horšímu už léta, ale pomalu a zvykl jsem si, ale tady v Grafzatze mi přišlo, že se změny urychlily.

V průběhu svých úvah jsem došel k velké dřevěné stavbě obklopené rumištěm nebo hodně zanedbaným parkem. Záleželo na úhlu pohledu. Vzhledem k tomu, kolik stály městské pozemky, bylo jasné, že nevzhledná dřevěná budova musí vydělávat tolik, aby si zabezpečila ochranné území odpuzující zákonů dbalejší občany. Nebo jen farizejštější.

Mně stačil letmý pohled, abych věděl, že stojím před ilegální arénou. Možná to nebyl ani pohled, ale odér, vtisk do atmosféry místa. Rozhlížel jsem se po nevzhledném okolí, po rozrůstajících se neudržovaných pichlavých keřích zdivočelých růží, po hromadách půdy navršených před celými desetiletími a dnes porostlými keři akátů a drobných rumištních květin. Vsadil bych se, že někde mezi kořeny téměř divoké vegetace jsou hroby bojovníků, kteří... prohráli. Na desce připevněné k trámu vlály cáry

pozvánky na nějaký dávno proběhlý zápas. Jména obou borců mi nic neříkala. Buď patřili jen k místně slavným zápasníkům, nebo jejich čas už pominul. Stejně jako můj, kdysi mě v celém impériu znali pod jménem Řezník. Ale to bylo dávno, před celými generacemi gladiátorů, v temném dávnověku. Z nových jmen jsem si vybavoval jen jedno, chlapa přezdívaného Monstrum. Prý to nebyl člověk, ale to se o mně říkalo svého času také.

Obešel jsem hromadu odpadků, která mi přišla až zbytečně uměle navršená, a dostal se tak k úzkým a ještě k tomu nízkým dveřím hlídaným dvěma hromotluky, kteří by jimi prošli jen bokem a ještě k tomu v hlubokém pokleku. Pokud vůbec.

„Máš pozvánku?“ řekl ten vlevo.

Vyšší, těžší a tlustší.

„Pozvánku?“ protáhl jsem nechápavě.

„V tom případě vysmahni,“ ušklíbl se a položil mi ruku na rameno.

Nohama mrsknout uměl, to zase jo.

Praštil jsem ho do ramenní jamky. Nečekal to, nehýbal se a bylo to snadné. A praštil jsem ho pořádně, odhadoval jsem, že mu pravačka na okamžik prakticky ochrnula. Přesto se pokusil na mě navalit a dostat mě na zem, aby využil své zdánlivé hmotnostní převahy. Ustoupil jsem o krok, on se na mě téměř zavěsil, ale příliš pomalu, loket do krku ho dorazil. Padl k zemi, chroptěl a snažil se popadnout dech.

„Fakt potřebuju pozvánku, když chci zápasit?“ zeptal jsem se jeho parťáka, který naše kočkování pozoroval s rukou položenou na jílci meče.

Zbytečně dlouhého meče; pokud člověk není mistr šermu, je v boji jeden na jednoho lepší krátký meč nebo pořádná dýka. Vévoda by možná nesouhlasil, ale to je... filosofický problém. Každopádně, dlouhé meče budí respekt. U těch, co to s ocelí neumí.

„Pozvánku nebo doporučení," zabasoval spokojeně a pozoroval přitom, jak se jeho parťák snaží postavit. Dech už zvládl a teď zápasil s bolestí. Nedivil jsem se mu. Houževnatý byl, to jsem mu musel přiznat.

„Ale řek bych, že ti to doporučení klidně dám," pokračoval strážný. Jeho parťák nesouhlasně zafuněl, ale nebylo rozumět, co se snaží říct. Vlastně jsem ho při našem popotahování navíc praštil přes čelist, jen jsem si neuvědomil kdy.

„Chci si vydělat," přiznal jsem bezelstně a příslušně se zatvářil.

Lidé mě často mají za blba. Většinou s nimi souhlasím.

Byl jsem vpuštěn dovnitř a dostal jsem se do zaplivané kanceláře přepůlené mříží ze silných želených prutů. Podobné jsem z minulosti dobře znal. Tahle mříž byla ale mizerně skovaná a za chvíli bych se přes ni prolámal. Zatím však nebylo proč. Byl jsem tu kvůli něčemu jinému, byl jsem tu kvůli laskavosti pro Vévodu a svému vlastnímu klidu.

Za mříží seděl vyschlý chlápek připomínající účetního. Z minulosti jsem měl zkušenosti s jinými typy, většinou byli tlustí, požíráni vlastním chtíčem, obžerstvím a opilstvím.

„Starče, co ty tady chceš? A jak ses sem dostal?" zeptal se mě se zájmem.

Už dávno jsem si zvykl, že jsem o víc než generaci starší než všichni ostatní gladiátoři, jeho bezskrupulózní přivítání mě stejně překvapilo.

„Potřebuju peníze. A zápasem se daj rychle vydělat. U nás doma sem nejlepší."

Viděl jsem, jak mě hodnotí, oceňuje a pak listuje ve složce dokumentů.

„Tak jo, starče," pokračoval. „Když už ses dostal až sem, tak zítra odpoledne před hlavním zápasem, první rozehřívák," podíval se na mě, jako by mi dělal kdovíjakou laskavost.

„Můžu si na sebe vsadit?" zeptal jsem se.

Odpověď jsem znal. A také jsem věděl, co bude následovat.

„Jistě. Pět stříbrných? Nebo zlaťák?“

Asi jsem na něj opravdu dojem neudělal.

„Třicet zlatých,“ odpověděl jsem a položil měšec na přepážku.

Znejistěl a podíval se na mě jinýma očima. Jenomže patřil ke skupině, která ve mně stále viděla zavalitého obtloustlého chlápka s vrásčitým ksichtem a krkem příliš silným pro malou hlavu, k tomu schovaného do odrbaného záplatovaného kožáku. S kabátem jsem strávil dva dny, než jsem ho oživil do podoby, aby se v něm opět dalo chodit a on se nerozpadl. Na díry na zádech jsem použil čtverce hroší kůže, límec vyspravil poctivou hovězí usní a dlouhé řezy sešil a překryl pruhy teletiny. Výsledek byl na pohled příšerný, ale cítil jsem se v něm stejně pohodlně jako dřív.

„Vsadit si samozřejmě můžete,“ zareagoval o poznání zdvořileji. „Ale vzhledem k výši sázky budete bojovat až za tři dny, a odpoledne. Aby si to lidi užili, když jste tak dobrej.“

„No to je skvělé,“ řekl jsem a ani jsem se nepokusil usmát.

Bylo by to zbytečné. Věděl jsem, proč zápas odložil. Potřeboval mi najít soupeře, který mě spolehlivě porazí. Třicet zlatých už nebylo tak málo peněz.

Zatvářil se způsobem, který mi prozradil, že si nemyslí, že je to pro mě skvělé. Bylo mi fuk, co si kdo myslí.

„Porozhlédnu se tady,“ řekl jsem.

„Beze všeho,“ přikývl, „pokud si na sebe hned vsadíte těch třicet zlatých.“

„A jakej je kurs?“ zeptal jsem se, abych nebyl za úplného jelimana.

„Na nováčky je standardní, jedna ku deseti,“ věnoval mi křivý úšklebek.

Tři sta zlatých už nebyla jen slušná suma, ale menší jmění. To znamenalo, že nic neponechají náhodě a mým soupeřem bude někdo z pohledu arény spolehlivý, se slušným renomé.

„Fajn," zhodnotil jsem, prostrčil ruku s měšcem otvorem v mřížové přepážce a pustil mu zlato na stůl.

Zachřestění bylo tak charakteristické; v době, kdy mi na tom záleželo, jsem podle zvuku dokázal přesně odhadnout, kolik peněz v měšci je. A taky jak obroušené nebo falšované zlaťáky jsou.

Účetní, provozní nebo bookmaker, nebyl jsem si jist, jaká je jeho skutečná pracovní pozice v tomhle zapadákově, vysypal mince na skvrnami potřísněnou desku. Taky hodně potlučenou, s hlubokými zářezy vyplněnými špínou. Zato mince byly nepoužité, lesklé, žluťoučké, z hloubi minulosti se ke mně prodrala touha po zlatě, ale rychle odezněla. Zlato už jsem nepotřeboval, ocel byla lepší.

„Jako z císařské mincovny," ocenil suchar.

Rozhodl jsem se mu říkat Suchar. Pokud všechno půjde podle plánu, nějakou dobu se budeme vídat. Až do této chvíle jsem neměl ponětí, že mám nějaký plán, původně to byl jen letmý nápad, který jsem dál nijak nerozebíral. Teď, když jsem se nad vším zamyslel, se mi to všechno jevilo jako dobře naplánované. To samozřejmě nic neznamenalo. Možná jsem to všechno podnikal jen proto, abych měl záminku pro zápas v aréně. Taky možnost.

„Jak se jmenujete?" zeptal se mě Suchar.

Okamžik jsem uvažoval o tom, zda nepoužít nějaké alias, ale zamítl jsem to. Musel bych si to pamatovat. A svět arén byl tak specifický, že se příliš neprolínal ze světem vně.

„Bakly," odpověděl jsem.

„Bakly," Suchar se na mě zamyšleně podíval. Očividně mu to jméno něco říkalo.

„Nikdy jsem ho v aréně neviděl, ale hodně jsem o něm slyšel. Řezník," doplnil přezdívku, kterou jsem měl před desítkami let. „Ale to už bylo hodně dávno."

„Jednou jsem ho viděl," připustil jsem. „Pro zápasníka v aréně dobrý jméno. Doma mi tak začali říkat. Prej sem stejně dobrej jako von."

Přikývl, vytáhl z přihrádky pod stolem kartičku tuhého papíru, něco na ni rychle, ale současně pečlivě napsal, ofoukal inkoust, podepsal se a podpis doplnil otiskem pečeti, kterou nosil na krku. Následně mi kartičku podal.

Stálo na ní, že majitel vsadil na vítězství Baklyho v plánovaném zápase třicet zlatých v kursu jedna ku deseti. Případná výhra měla být vyzvednuta do tří dnů, jinak propadala aréně. Jistili se po všech stránkách, fištróni.

Vzal jsem si poukaz na svých tři sta zlatých, žeton zápasníka opravňující mě ke vstupu a odešel na prohlídku.

Zápasiště bylo díra, jako prakticky všude. Hluboká a rozměrná díra, odhadoval jsem, že tady probíhaly i skupinové zápasy. První řada sedadel se nacházela tři metry nad písčitým dnem. To bylo skoro málo, znal jsem týpky, kteří by se nahoru dostali, než by jeden řekl švec. A pak jsem zaregistroval po obvodu šest sloupů s jednoduchými příčlemi a plošinu nahoře s místem pro jednoho člověka, pravděpodobně někoho s kuší nebo lukem. Ti se zřejmě měli starat o bezpečnost. Staré zápasiště upřednostňující kontakt diváků se zápasníky a smrtí před zajištěním absolutní jistoty.

Tím lépe.

Objevil jsem otlučená dvířka, ze kterých vycházeli bojovníci, byly celkem čtvery, také temný tunel, jímž vynášeli ty, co se už neudrželi na nohou.

Písek byl hrubozrnný, dobře udusaný, rozeznával jsem plochy, kde byl nedávno vyměněn, kde ho skrápěla krev. Ještě jsem si chtěl prohlédnout těch osm sloupů po obvodu hlediště.

Zamířil jsem k nejbližšímu z nich, u jeho paty se nacházela lavice, která v době zápasů zřejmě sloužila k prodeji občerstvení.

Sloup byl ve skutečnosti tvořen jednoduchou trámovou konstrukcí potaženou na pohled kůží, ale dotek prozradil, že to je jen natřený silný papír.

„Co, dostals zakázku na renovaci? Potřebovalo by to tady investovat pár stovek," oslovil mě podsaditý shrbený chlapík s dřevěnou krabicí nářadí na zádech.

Zjevně místní údržbář.

„Ne, budu tu zápasit," prozradil jsem mu.

Podíval se na mě, zavrtěl hlavou.

„Dost tvrdý způsob, jak si vydělávat. Nevsadím si na tebe," pokrčil rameny.

„Tvá volba," nechal jsem ho jeho rozhodnutí a zamířil pryč.

Už jsem viděl dost.

8.

Formálně a neformálně

Zuzana oknem pozorovala dva dřevorubce čistící prostor okolo vysokého a mohutného cedru. Nepatřili k jejímu personálu, přivedl je s sebou realitní agent. Pata stříbrného kmene byla zarostlá trnitým keřem, který jim znemožňoval začít práci. Vůbec celý park okolo zámku byl hodně zanedbaný, což prozrazovalo, že majitel si s ním příliš nevěděl rady. Vlastní palác, stále váhala, zda má používat toto označení, na tom byl výrazně lépe. Na palác jí tříposchoďová stavba se zdobenou, nedávnou opravenou hlavní fasádou a nízkým pravým křídlem připadala malá, na vilu zase příliš velká. Realitní agent, s nímž jednali, podobné problémy neměl, slovo palác používal každou chvíli.

Podívala se na Valera, na jehož žádost bylo setkání zorganizováno. Zachmuřený vypadal, že ho povinná výměna zdvořilostí nudí a zdržuje od skutečné práce. Meč pro schůzku odložil, ale viděla, že ostatní zbraně nikoliv. Odhalit ty skrytě nošené ji naučil otec. Také ji naučil tomu, že u některých mužů neobjeví všechny. Roland Valer k nim patřil.

„Potřebovali bychom provést nějaké základní stavební úpravy," řekl stroze, když se realitní agent konečně odmlčel.

Makléř se na Valera znepokojeně podíval.

V bílé košili s bohatě řaseným límcem a místními šviháky oblíbeném kabátci nad pas, který se ani nesnažil zakrýt jeho blahobytné břicho, vypadal lehce nepatřičně.

„Pokud zhodnotí cenu objektu, určitě to nebude problém," odpověděl opatrně. „Jen budete muset každou úpravu nechat schválit majitelem."

„A kdo je majitel?" zapojila se do diskuse se zdvořilým úsměvem Zuzana.

„Ehm," tlouštík se zatvářil rozpačitě a pokrčil rameny. Vypadalo to, že gesto má nacvičené a vyzkoušené. „Ehm, majitel si přeje být nejmenován, i díky tomu je cena pronájmu pro vás tak výhodná, tak nízká."

Zuzaně nízká nepřipadala, důležité však bylo, že majitel byl ochoten dům pronajmout i neznámé šlechtičně bez referencí odněkud z periférie. Zřejmě zoufale potřeboval peníze a současně nechtěl, aby se to o něm vědělo. Zapřemýšlela, jak moc by jí dalo práce, aby zjistila, kdo to ve skutečnosti je. K specifičnosti místního trhu s nemovitostmi patřilo, že ty největší a nejdražší nemovitosti byly ve vlastnictví rodin celá staletí, u jiných se majitelé střídali s překvapivou četností.

„Řekněte jim, ať ten strom nekácí," požádala Zuzana agenta.

„Park musí být udržován," dostala rozpačitou odpověď, „mají ho dát do pořádku kvůli vám. Je to ve smlouvě."

Zuzana celou smlouvu nepročetla, zajímala ji hlavně částka, kterou museli zaplatit. Znovu se podívala z okna. Cedr byl obrovský, odhadovala, že tady rostl celé staletí, možná dvě nebo ještě déle.

„Proč ho vlastně kácí?" zeptala se.

„Zastiňuje výhled na novou fasádu," dostala odpověď.

„Pokud ten strom pokácí, ztrácím zájem o dlouhodobý pronájem. O koupi také," oznámila rozhodně. „Blíží se dražba majetku rodu Cermichaelů. Poslední toho jména nedávno umřel bez dědice. Předpokládám, že bude příležitost zakoupit sídlo, které nám bude vyhovovat. Rod měl nemovitosti roztroušen po celém městě."

Valera její poznámka překvapila, makléř zpozorněl.

„Vy byste měla zájem palác koupit?“ ujišťoval se.

„Ano, vilu i s pozemkem,“ upřesnila.

„Ceny nemovitostí jsou v našem městě velmi vysoké,“ nechal makléř viset svou poznámku ve vzduchu bez tečky na konci.

Zjevně nepovažoval za možné, aby si mladá šlechtična odněkud z pohraničí mohla něco takového dovolit.

Zuzana uplynulého dne využila k tomu, aby si o Grafzatze prostudovala materiály plus několik desítek stránek informací, které jí poskytly Koniášovy archívy a jeho tajná služba. A další detaily, které pro ni zjistili Valerovi muži.

„A v jaké oblasti by se pohybovala cenu za tuhle vilu?“ zdůraznila Zuzana poslední slovo.

V nabírané sukni s trojitou spodničkou jí bylo horko a v botách s vysokou a současně širokou podrážkou se cítila jako na sněžnicích zkřížených s chůdami. Byl to však oděv bohatých žen v kraji barona Münchauzena. Alespoň zpočátku hodlala svou roli dcery pohraničního barona hrát maximálně důvěryhodně.

Realitní agent s mnoha zdvořilostmi vyslovil přibližné rozpětí.

„Ale to je pouze hrubý odhad, tuto možnost jsem s majitelem neprobíral. Překvapila jste mě svým návrhem,“ zakončil svůj proslov.

Zuzana věděla, že i spodní hranice je výrazně nad cenou, která byla nedávno zaplacena za větší nemovitost na lepší adrese.

„To zní rozumně,“ zhodnotila. „Za cenu přibližující se vámi zmíněné spodní hranici jsem ochotna vilu koupit.“

„Palác,“ ohradil se makléř.

„Palác,“ nepřela se Zuzana. „Ovšem jak říkám, za cenu blížící se té nižší hranici z vámi jmenovaných.“

Valer okamžik vypadal nejistě, pak se schoval za masku výkonné netečnosti. Baronesa Münchauzen byla na veřejnosti jeho velitelkou, nepříslušelo mu kritizovat a měnit její rozhodnutí.

„Kapitáne," oslovila ho Zuzana. „Prosím zastavte ty dva dřevorubce, nechci o ten strom přijít. Pokud mám investovat tolik peněz."

„Jistě, madam," dostala odpověď v souladu s jejich oficiálním vzájemným postavením.

Po vyčerpávající prohlídce, kterou si makléř nenechal rozmluvit, a následném předjednávání kupní smlouvy konečně osaměla v salónku, který si spolu s ložnicí a ještě jedním pokojem definitivně zabrala pro sebe. Nechala si sem přinést večeři a až poté, co pro tento den propustila provizorně najatý personál ze svých služeb, se převlékla do pohodlnějších šatů. Nechtěla, aby ji v nich viděl kdokoliv cizí, proto zvolila toto pořadí.

Přestože se s večerem příliš neochladilo, v krbu hořelo. Přihodila jedno poleno a znovu si své apartmá prohlédla, tentokrát přitom přemýšlela, jak upraví interiér, aby lépe vyhovoval jejím požadavkům. K ložnici patřila ještě koupelna s toaletou, tady byly podlahy z růžového mramoru, opravdový luxus pro paní domu. Posadila se zpět k malému zdobenému stolu a chvíli pozorovala tác s jídlem. Maso, paštika, pečivo, ředkev, mísa s ovocem, konvice s čajem a kávou. Všeho dost, jen nádobí bylo připraveno jen pro jednu osobu. Jeden šálek na čaj, šálek na kávu, dva malé talířky.

Měla hlad a předpokládala, že Valer ho bude mít také. Začala připravovat jídlo tak, aby se mohli obsloužit dva strávníci. V okamžiku, kdy nachystala třetí obložený krajíc chleba, zaznělo zaklepání.

„Dále," prohodila, aniž by se podívala ke dveřím.

Paštika voněla a chléb byl čerstvý, samotné se jí sbíhaly sliny.

„Měla byste být opatrnější," zaslechla jeho hlas místo pozdravu.

Vzhlédla k němu.

„Věděla jsem, že jste to vy."

„Jak?"

„Prostě věděla.“

Byl oblečený stejně jako u schůzky s makléřem, pouze v závěsu na opasku mu přibyl meč. Valer byl opatrný až podezřívavý a stejný přístup vyžadoval i u svých mužů.

„Kávu nebo čaj?“ nabídla mu.

„Kávu prosím.“

Naplnila šálek a podala mu ho, vypadal lehce znepokojeně.

Už věděla, proč má tolik přísných vrásek. Málo se usmíval.

„Tady je něco k jídlu,“ nabídla mu talíř se dvěma krajíci chleba, sama si posloužila podšálkem. „Nepožádala jsem o večeři pro dvě osoby,“ vysvětlila, „ne, dokud nebudeme mít stálý personál. Nechtěla jsem, aby kdokoliv měl tušení, jak důvěrný je náš vztah.“

„Jistě,“ přikývl. „Jsme na území nepřítele. Dva agenti.“

„Přesně,“ věnovala mu úsměv a uvědomila si, že tohle jemné dobírání si Valera ji nesmírně baví.

Až se za to styděla. Byl kavalír každým coulem, zdvořilý, ohleduplný, na rozdíl od většiny mužů, které až dosud potkala. Na druhou stranu, možná si stejně utahoval on z ní.

Hladově se zakousl do jídla a napil se kávy.

„Přemýšlím nad vaší nabídkou koupě vily,“ přešel k problému po pár soustech.

„Proč?“ zeptala se prostě a sama začala jíst.

„Je to ohromná částka.“

„Je,“ souhlasila. „Ale určitě tuto částku máte k dispozici.“

Čekala, co on na to.

„Mám,“ potvrdil. „A mám i autorizaci k použití.“

„Znepokojuje vás, že kupní smlouva bude uzavřena na mé jméno a na mou právně nenapadnutelnou identitu?“

„Ne, to ne. Jen ta částka. Jde o ohromné jmění,“ vysvětlil.

„Myslím si, že je v našem zájmu vilu koupit. Vzhledem k množství přestaveb, které hodláte uskutečnit. A vzhledem k tomu, že se snažíme navázat trvalé obchodní spojení.“

Valer mlčel, v průběhu jejich krátkého rozhovoru stačil sníst celou svou porci.

Bez vyzvání mu začala chystat přídavek.

„Pokud vám to ulehčí situaci, mám od Koniáše k dispozici dostatečné finanční zdroje," prozradila mu.

„Vévoda je opatrný a naše mise je pro něj důležitá," zkonstatoval.

Nechala jeho poznámku bez odpovědi.

„Musíme provést spoustu úprav. Spíš kvůli skrytému vniknutí nepřítele než kvůli obranyschopnosti. Tohle místo se proti přesile dlouhodobě ubránit nedá. Výměny dveří, zámků, instalace kukátek, skrytých střílen, úpravy křídla pro mužstvo, kuchyně, aby se v ní dalo připravovat jídlo pro všechny," začal vypočítávat. „Také upravit půdní vikýře, ať je z nich dobře vidět a je možné využít je k pozorování okolí."

Jen přikývla hlavou.

„Můžete mi dát svůj šálek? Nechci zašpinit oba stejným nápojem."

„Dědička barona obvykle nevečeří s velitelem svého vojenského doprovodu," okomentoval a podal jí ho.

Byl z poloviny plný. S úsměvem se napila.

„Přesně tak. Ne, pokud s ním nemá bližší vztahy, a ne, pokud nechce, aby se o tom vědělo."

„Jak říkáte," odpověděl zdvořile.

Zuzana zalitovala, že neumí číst myšlenky. Opravdu by ráda věděla, co si ve skutečnosti teď Valer myslí. V průběhu celé jejich společné cesty se choval naprosto korektně a profesionálně, víc si popovídala s ostatními muži, kteří ji doprovázeli.

„Nesouhlasíte s nákupem nemovitosti? Nebo máte problém s autorizací platby?" přešla zpět k věci a ukázala mu prázdný šálek.

Valer ho pohotově doplnil.

„Ne, nemám. Je to vaše rozhodnutí a já ho respektuji. Transakce proběhne, jakmile podepíšete smlouvu. Pouze jste mě svým rozhodnutím překvapila."

Přikývla.

Ona sama od Koniáše žádný finanční strop neměla. Jen informaci, kolik zlata je k dispozici k okamžitému použití a kolik je ho možné shromáždit v delším časovém období. Byla to pojistka pro situaci, kdyby Valer byl mimo hru nebo kdyby z nějakého důvodu potřebovala financovat nákupy z jiného zdroje.

„Jaké jsou vaše plány na zítřek?" zeptal se kapitán zdvořile.

„Návštěva trhu, zprostředkování schůzek s obchodníky, na něž jsem dostala kontakty," začala.

Valer jen zavrtěl hlavou.

„Jste mladá šlechtična, obchod počká. Na prvním místě by měly být módní salóny, oběd v restauraci a večer společenské setkání. Byly vám doručeny první pozvánky.

Vybral jsem ty, co se mi zdají nejzajímavější," podal jí několik kartiček popsaných ozdobným písmem v barvě nejrůznějších odstínů zlaté.

Zuzana si je letmo prohlédla. Markýz Henry Perleur, Sir Morpan Gurpe. Třetí jméno znala:

„Vikomt Agress Guici," přečetla nahlas.

Jeden z potenciálních kontaktů, na který spoléhala, i když i bez něj věřila, že dokáže svůj úkol splnit.

„Vypadá to, že je stále agilní obchodník," zhodnotila. „To je dobře."

„Proto se s vámi chce setkat," potvrdil.

„To je otázka. Jsem tady nová, pro spoustu místních šlechticů představuji výzvu. Kolik je mu vlastně let?"

Valer sáhl po své brašně, vytáhl z ní ohmatanou složku papírů a nahlédl do svých poznámek.

„Sedmdesát, je ženatý."

„Tak to bude pozvání opravdu jen z obchodních důvodů," odhadla.

„Jste vždy tak pragmatická?"

Vypadal, že mu to skoro vadí.

„Ano. Chuť na mladé ženy, pokud mu ještě zůstala, si určitě při svém postavení uspokojí snáz než románkem se šlechtičnou odněkud z venkova. Tady jde o obchod. Káva pro vás, já už měla dost," podala mu zpět šálek.

„Kurzer je kdo?" chtěla ještě vědět.

„Patří k druhé skupině, která neputovala s námi. Perspektivní voják, už jste s ním mluvila."

Okamžitě věděla, o koho jde.

„Často ho pověřujete podobnými úkoly? Myslím vyjednávání se ženami a podobně?"

Čekala, jak Valer zareaguje.

„Ano, má na to talent. Pokud musíme s někým vyjednávat, je lepší ho zbytečně nevystrašit."

„A vás se ženy bojí?" podívala se přímo na něj.

V průběhu jejich společné cesty měla dojem, že se jí sám kapitán vyhýbá. Dnešní snídaňové posezení bylo výjimkou.

Valer její pohled opětoval jen okamžik.

„Jsem spíš strohý," odpověděl stručně. „Asi se bojí."

Jen ty hloupé, usoudila v duchu.

9.

Zabijáci a oběti

Vuki ještě jednou kývl na rozloučenou profesionálnímu vůdci obchodních karavan Ibrahimu Costerovi a otočil se k odchodu. Po celou dobu vystupoval jako řemeslník, kterému se dobře daří a rád by prozkoumal možnosti otevřít si další dílnu někde jinde. Nechtělo se mu za místo v obchodní karavaně platit obvyklou částku, snažil se Costerovi vnuknout myšlenku, že když mu teď pomůže rozběhnout obchod, později vydělá na převozu jeho zboží. To se mu podařilo, zaplatil jen symbolickou částku. Vuki měl pocit, že tohle bylo jeho nejlepší a nejvěrohodnější podvodně divadelní vystoupení v životě. Ibrahim Coster měl pověst zkušeného a respektovaného vůdce a Vuki si už při jednání uvědomoval jeho prohnanost a chytrost. Přesto ho přesvědčil. Kdyby se mu podobně dařilo i jindy, určitě by se topil ve zlatě nebo alespoň ve stříbře a nestaral se o to, jak si zachránit zadek.

S tou myšlenkou se zastavil u prodavače pouličního občerstvení a koupil si velkou špejli masových kuliček s místní specialitou, ohnivou paprikovou polevou. Bylo to horké, pálivé a dobré.

Snědl poslední kuličku. Ještě nikdy nebyl tak spokojený se sebou samotným, a to se mu v minulosti podařilo pár docela dobrých podfuků. Které ale nikdy nevynesly tolik peněz, kolik si od nich sliboval, připomněl si. Ale co dál?

Hlad už neměl, přesunul se k dalšímu stánku, kde strohý chlapík se strnulým úsměvem prodával pití. Pivo, víno i spoustu pálenek. Vybral si dvojitou višňovou, položil na stolek i zálohu na pohárek a postavil se stranou.

Okamžik se mu zdálo, že ho pozorují dva kuliové v obnošených pracovních šatech. Jeden byl vysoký a druhý spíš menší a ramenatý. Samozřejmě že to byl nesmysl, proč by si ho dva bídní dělníci všímali. Pak si uvědomil, že je zahlédl už předtím, než Costera navštívil. Proč si jich v davu všiml? Varoval ho jeho šestý smysl, sám pro sebe ho označoval štístko. Tihle dva ale štěstí rozhodně nepřinášeli. Najednou se necítil ani trochu spokojeně. Oni ho sledovali. A pokud ho sledovali, muselo to mít souvislost s prací pro klan. Odložil pohárek, nechal ho šťastnému nálezci a rychlým, současně nikoliv však uspěchaným krokem se vmísil do proudu lidí. S Costerem odjet nemohl, to mu bylo jasné. A asi ani s žádnou jinou obchodní karavanou. Vlastně by vůbec neměl použít hlavní městskou bránu. Stačilo nechat pár stříbrňáků ve správné kapse a jeho odchod nikdy nebude zpozorován. To ale mělo svůj čas. Grafzatza bylo velké město, dost velké na to, aby se v něm na dostatečně dlouhou dobu schoval a zametl za sebou stopy. Když bude samozřejmě opatrný.

„Měl jsem ho na mušce," řekl s nezastíranou výčitkou Keshua a napil se piva z kelímku z povoskovaného papíru.

Neplatila se za něj záloha a vydržel několik dolití. O peníze Keshuovi nešlo, potřeboval splynout s davem, vypadat jako pomocný dělník, co má hluboko do kapsy.

Gruman už byl unavený z permanentních stížností svého partnera a neochoty plnit rozkazy.

„Je zbytečné ho zabíjet. Schránu zavezl na udanou adresu a chystá se pláchnut z města. Není náš cíl. Navíc, máš jen malou kuši," poznamenal. „Na tuhle vzdálenost bys ho stejně nezlikvidoval. Sotva bys ho škrábl."